

ความเชื่อมั่นของประชาชนจากการจัดการป้องกันอาชญากรรมในแหล่ง ท่องเที่ยวมรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา

Public Confidence in Crime Prevention Management in the Historic City of Ayutthaya

อัฐพงษ์ บุญสร้าง / Attapong Boonsrang

นักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัย

คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

Graduate student in Master of Public Administration Program, Security Management, Faculty of Police Science,

Police Cadet Academy

พงศ์กุลธร โจรนวิรุฬห์ / Phongkultorn Rojviroon

รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร. อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัย คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

Associate Professor, Police Colonel Dr., Lecturer of the Master of Public Administration Program,

Security Management, Faculty of Police Science, Police Cadet Academy

วันที่รับบทความ 6 ตุลาคม 2565 / แก้ไขบทความ 3 มีนาคม 2566 / ตอรับบทความ 21 มีนาคม 2566

บทคัดย่อ

การศึกษาความเชื่อมั่นของประชาชนจากการจัดการป้องกันอาชญากรรมในแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยามีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการจัดการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่มรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา (2) เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม กับความเชื่อมั่นในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนผู้ที่อาศัยในพื้นที่มรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา โดยเก็บข้อมูลจากบุคคลผู้ที่อาศัยในพื้นที่มรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยาโดยแบ่งเป็นผู้นำชุมชน 20 คน เพื่อทราบถึงสภาพปัญหา และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชน จำนวน 391 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าเบต้า ของการทดสอบแบบการถดถอยพหุ (Multiple Regression)

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต เรื่อง ความเชื่อมั่นของประชาชนจากการจัดการป้องกันอาชญากรรมในแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัย คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

การศึกษาพบว่า ในภาพรวมของสภาพปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยความหวาดกลัวอาชญากรรมมีอิทธิพลสูงสุดต่อความเชื่อมั่นของประชาชนจากการจัดการป้องกันอาชญากรรมในแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลก นครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา และรองลงมาคือปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ กลุ่มอาชีพ กลุ่มรายได้ ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน ประสบการณ์การรับรู้ข่าวสารทางด้านอาชญากรรม และประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมในการป้องกันอาชญากรรม สำหรับข้อเสนอแนะ ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ควรจัดการขยะไม่ให้ดูเป็นแหล่งเสื่อมโทรม ตกแต่งสถานที่ให้โล่งโปร่งเพื่อสามารถเห็นเหตุร้ายได้อย่างชัดเจน ควรจัดไฟส่องสว่างให้เพียงพอ และติดตั้งกล้อง CCTV ตามอาคาร ทางเดิน จุดเสี่ยง จุดอับต่าง ๆ ด้านการมีส่วนร่วมภาครัฐ ควรเชิญชาวบ้านให้มาเป็นหุ้นส่วนในกิจกรรมที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในบริเวณพื้นที่มรดกโลก ด้านการบังคับใช้กฎหมายเพื่อความรวดเร็วในการเข้าจับกุมคนร้าย ทุกหน่วยงานควรมีการบูรณาการด้านการประสานงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำสำคัญ : ความเชื่อมั่นในการจัดการป้องกันอาชญากรรม ความหวาดกลัวอาชญากรรม มรดกโลก นครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา

Abstract

The objectives of this research were: 1) to study the problems of crime prevention management in the Historic City of Ayutthaya – UNESCO World Heritage Site and 2) to examine the relationship among personal factors, fear of crimes, and confidence in crime prevention of residents in the areas of Ayutthaya World Heritage. The sample comprised 20 community leaders and 391 representatives of local residents. The research instrument was a questionnaire. The statistical tools used for data analysis were mean, standard deviation, and beta derived from multiple regression analysis.

The results revealed that the overall problems were found at a moderate level. The most influential factor in public confidence was fear of crimes, followed by personal factors, i.e. occupations, salaries, length of stay in the community, experience in receiving crime news, and experience in attending crime prevention activities. Furthermore, there were three aspects of suggestions: environmental management, government participation, and law enforcement. As for environmental management, garbage should be removed to prevent the areas from being degraded; many places should be organized so that any violent incident would be visibly noticed; lights should be adequately provided; CCTV cameras should be installed in buildings, corridors, risk points, and blind spots. With respect

to government participation, local residents should be invited to participate in activities regarding crime prevention in the World Heritage areas. Concerning law enforcement, all government agencies should have more coordination to enhance the swiftness of criminal arrests.

Keywords : Confidence in Crime Prevention, Fear of Crime, Historic City of Ayutthaya — UNESCO World Heritage Site

1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงหลายสิบปีผ่านมามีการท่องเที่ยวได้พิสูจน์ให้คนทั้งโลกเห็นว่า การท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญที่ได้ช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจทั่วโลกให้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และเป็นหนึ่งในแหล่งรายได้หลักของประเทศกำลังพัฒนาในเวลาเดียวกัน (UNWTO, 2019, www.unwto.org/why-tourism) โดยเฉพาะประเทศไทยถือว่าการท่องเที่ยวเป็นรายได้หลักที่สำคัญ เช่น ในปี 2561 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติถึง 1.87 ล้านล้านบาท โดยตลอด 10 ปีที่ผ่านมา เฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 12.56 ต่อปีเมื่อรวมกับรายได้จากนักท่องเที่ยวไทยอีก 1.07 ล้านล้านบาท ด้วยเพราะมีต้นทุนทางธรรมชาติที่งดงาม วัดวาอารามที่วิจิตรตระการตา รวมทั้งแหล่งมรดกโลกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงระดับโลก (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2562, www.mots.go.th) ดังนั้น ด้วยศักยภาพของการท่องเที่ยว รัฐบาลจึงกำหนดยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ.2561-2580) โดยสนับสนุนแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ดังเช่นข้อที่ 4.3.1 ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม ที่มีการระบุการบริหารจัดการสถานที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต และวัฒนธรรม เพื่อให้การท่องเที่ยวมีเรื่องราวที่เป็นเอกลักษณ์ และข้อที่ 4.3.5 ท่องเที่ยวเชื่อมโยงภูมิภาค พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกให้มีความปลอดภัยและได้มาตรฐาน รวมทั้งการป้องกันและแก้ไขปัญหาความเสี่ยงของแหล่งท่องเที่ยว ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561, หน้า 7)

สำหรับแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา นับตั้งแต่ได้รับการพิจารณาขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2534 (UNESCO, 2019, whc.unesco.org) แล้วนั้น ได้มีผู้เข้าชมสถานที่ หากนับตั้งแต่ พ.ศ.2560 ถึง พ.ศ.2562 รวม 9,739,451 คน จะได้ว่าแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีผู้เข้าชมมากที่สุดในแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการขึ้นทะเบียนมรดกโลกทางวัฒนธรรม (กลุ่มเผยแพร่และประชาสัมพันธ์สำนักบริหารกลาง กรมศิลปากร, 2564, www.finearts.go.th) แต่อย่างไรก็ดีจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว จึงทำให้มีประชากรแฝงเข้ามาทำงานเป็นจำนวนมาก

จึงเป็นพื้นที่เสี่ยงกับปัญหาอาชญากรรมที่จะตามมา เช่น การมั่วสุมยาเสพติด การข่มขืน ลักทรัพย์ ฯลฯ เพราะฉะนั้นผลกระทบนี้อาจเกิดกับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย ชาวต่างชาติ รวมถึงสถานที่ของหน่วยงานราชการ และประชาชนทั่วไปที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ได้เช่นกัน (ยงยุทธ อากมล, 2559, หน้า 2) ซึ่งข้อมูลนี้ได้สอดคล้องกับสถิติอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตมีแนวโน้มสูงขึ้นดังรายงานต่อไปนี้

ตารางที่ 1 สถิติคดีอาญา 4 กลุ่ม ของสถานีตำรวจภูธรพระนครศรีอยุธยา (ดูเฉพาะกลุ่มชีวิตและทรัพย์สิน)

ประเภทคดี	จำนวนครั้งที่เกิดขึ้น		
	2561	2562	2563
1. คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ	30	49	63
2. คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน	141	162	137
รวม	171	211	200

ที่มา: สถานีตำรวจภูธรพระนครศรีอยุธยา พ.ศ. 2564

สำหรับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่มรดกโลกพระนครศรีอยุธยาพบการวิงวอนทรัพย์สิน 2 ราย/2 คน สถานที่เกิดเหตุ บริเวณคลองท่อ สวนสมเด็จพระ หนู 4 ตำบลประตูชัย อำเภอพระนครศรีอยุธยา บริเวณถนนคลองท่อ ชุมชนคลองแกลบ ตำบลประตูชัย อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ห้วงเวลา 15.20 น. 12.30 น. (รายงานเหตุการณ์ท่องเที่ยวในปี พ.ศ.2562 ของ ส.ทท.1 กก.2 บก.ทท.1) จากข้อมูลสถิติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าในพื้นที่เขตเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา มีแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมและสามารถเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวต่างชาติได้ด้วยเช่นกัน ด้วยความสำคัญของพื้นที่มรดกโลกพระนครศรีอยุธยา ปกาศิต เจริมอด (2563, หน้า 41) กล่าวว่า เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการป้องกันอาชญากรรมให้รอบด้าน ควรทำการวิจัยในพื้นที่เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา จากการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน อีกทั้งเพื่อให้ตอบสนองนโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่กล่าวว่าวันนี้เราคนไทยต้องทำให้เขารู้สึกปลอดภัยในการเดินทางมาท่องเที่ยวบ้านเรา เพราะฉะนั้นการศึกษาความเชื่อมั่นของประชาชน จากการทำงานของเจ้าหน้าที่จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะชี้วัดประสิทธิภาพได้เป็นอย่างดีซึ่งสอดคล้องกับ นิमित ชื่นสัน และศศิวิมล สุขบท (2563, หน้า 68-83) ศึกษาพบว่าภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยวมีอิทธิพลทางตรงต่อความผูกพันกับสถานที่ ดังนั้นเมื่อนักท่องเที่ยวรับรู้ภาพลักษณ์มากยิ่งขึ้น ย่อมทำให้นักท่องเที่ยวมีความตั้งใจเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น แต่ภาพลักษณ์การทำงานของเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่ผ่านมานั้นในงานวิจัยของยิ่งยศ ลิขยอนันต์ (2557, หน้า 41) ได้สรุปว่าระดับความเชื่อมั่นการทำงานของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ อยู่ในเกณฑ์ต่ำอย่างน่าเป็นห่วงด้านทัศนคติ ศรีสวรรณ (2562, หน้า 9) กล่าวถึงความเชื่อมั่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการทำงานของหน่วยงาน โดยเฉพาะความเชื่อมั่นต่อหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับประชาชน เนื่องจากหากประชาชนขาดความเชื่อมั่นในหน่วยงาน

ภาครัฐแล้ว หน่วยงานภาครัฐนั้นก็จะไม่มีความสำคัญ และขาดการสนับสนุน ดังนั้นเพื่อรักษาภาพลักษณ์อันงดงามของแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา พื้นที่นี้จึงควรเฝ้าระวังและบริหารจัดการเป็นกรณีพิเศษ โดยเฉพาะการศึกษาปัญหาของการจัดการ เพื่อป้องกันอาชญากรรมอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อการสร้างเชื่อมั่นในการจัดการป้องกันอาชญากรรมที่จะส่งผลถึงภาพรวมด้านความปลอดภัยของทั้งประเทศ เพราะฉะนั้นด้วยปัญหาและความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องศึกษาสภาพปัญหา พร้อมกับศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมกับเชื่อมั่นในการจัดการป้องกันอาชญากรรม เพื่อเป็นแนวทางให้ภาครัฐได้นำไปปฏิบัติหรือกำหนดเป็นนโยบายให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติต่อไป

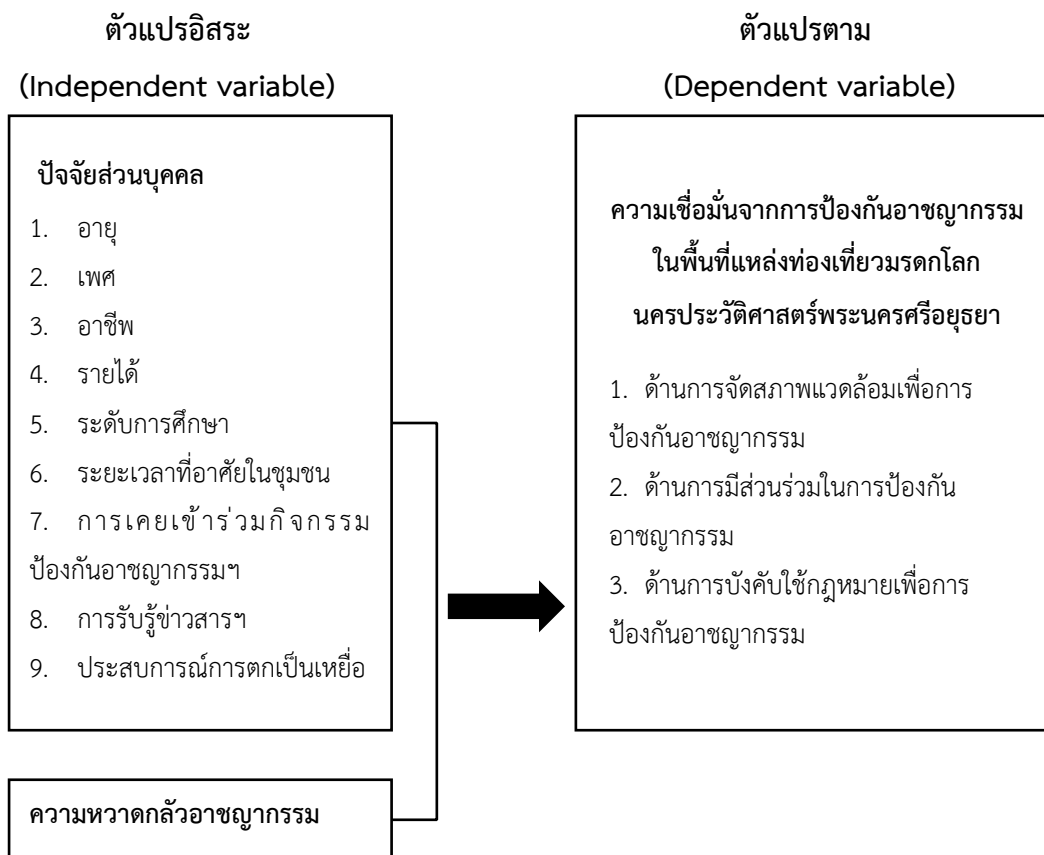
2.วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการจัดการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่มรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา

2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม กับความเชื่อมั่นในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนผู้ที่อาศัยในพื้นที่มรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา

3.กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ ใช้แนวคิดมาเป็นกรอบในการศึกษาดังนี้ ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมตามสภาพแวดล้อม (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2545, หน้า 80) ทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ (Community Relations Approach) (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531, หน้า 191) ทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Theory) (Piumsomboon, 2007) แนวคิดความหวาดกลัวอาชญากรรม (จิตราภานุสร้อยโสภณาเจริญ, 2562, หน้า 6 - 8) ทฤษฎีความเชื่อมั่น (พชร สันทัด และเชษฐ รัชดาพรรณธากุล, 2561, หน้า 5) ทำให้ได้กรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย

4.ระเบียบวิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ประชากรในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้แบ่ง 2 กลุ่ม ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 1 ศึกษาระดับปัญหาของการป้องกันอาชญากรรมจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้นำชุมชนและสมัครใจทำแบบสอบถาม จำนวน 20 คน ประกอบด้วย ประธานชุมชนหรือผู้ช่วยประธานชุมชนที่อาศัยในพื้นที่มรดกโลก เพราะเป็นผู้ประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ภาครัฐกับภาคประชาชนจึงเข้าใจถึงปัญหาของการป้องกันอาชญากรรมได้ดี และตามวัตถุประสงค์ข้อ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล และความหวาดกลัวอาชญากรรม ที่มีผลต่อระดับความเชื่อมั่นฯ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลแบบสอบถามจากประชาชนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาจำนวน 391 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมด 16,410 คน โดยคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของ ทาโรยามาเน่ (อ้างถึงใน ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2549, หน้า 47) ดังนี้

สูตร

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ (Sampling Error) ในที่นี้จะกำหนด

เท่ากับ ± 0.05 ภายใต้ความเชื่อมั่น 95% จึงแทนค่าสูตรได้ดังนี้

แทนสูตร

$$n = \frac{16,410}{1 + (16,410(0.0025))}$$
$$= 391 \text{ คน}$$

หลังจากได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างแล้วผู้วิจัยจึงใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) (โชติ บติรัฐ, 2561, หน้า 104) โดยเป็นประชาชนที่อาศัยในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวมรดกโลก พระนครศรีอยุธยาที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ดังนั้นรวม 2 กลุ่มได้ผู้เข้าร่วมตอบแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 411 คน

เครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม (Questionnaire) แบ่งออกเป็น 2 ชุด โดยชุดแรกใช้สอบถามระดับปัญหาจากผู้นำชุมชน และชุดที่ 2 ใช้สอบถามประชาชนกลุ่มตัวอย่างเพื่อทราบถึงระดับความเชื่อมั่นจากการจัดการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ฯ โดยการวัดระดับมาตรฐานส่วน ประเมินค่าวัดทัศนคติ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 เป็นคำถามปลายปิด (Closed – Ended From) และในส่วนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด (Open – Ended From) (โชติ บติรัฐ, 2564, หน้า 148) จากนั้นจึงส่งแบบสอบถามเพื่อขอตรวจสอบจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ (Human Research Ethics) เอกสารรับรองเลขที่: 650705-027 รหัสโครงการวิจัย:FSRPCA-IRB-65025 และทำการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยการทดสอบเที่ยงตรง (Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน โดยคะแนนที่ได้ไม่ต่ำกว่า 0.66 และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามไปทดสอบ Pretest กับกลุ่มตัวอย่าง 50 คน จากกลุ่มประชาชนตัวอย่างในพื้นที่มรดกโลกสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา และได้ค่าคะแนนค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถามในแต่ละด้าน ในระดับมากและมากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมานเพื่อใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์ (Multiple Regression)

5.ผลการวิจัย

ผลการวิจัยความเชื่อมั่นของประชาชนจากการจัดการป้องกันอาชญากรรมในแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา สรุปผลได้ต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการจัดการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่มรดกโลกนครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ของกลุ่มผู้นำชุมชน พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง และส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 31-40 ปี ส่วนใหญ่รับราชการ และการศึกษาส่วนใหญ่ระดับปริญญาตรี/อนุปริญญา รายได้อยู่ระหว่าง 15,001-20,000 บาท

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการป้องกันอาชญากรรมบริเวณพื้นที่มรดกโลกฯ ทั้ง 3 ด้าน ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณารายด้านพบปัญหาที่อยู่ในระดับมาก ดังนี้ (1) เรื่อง ความรวดเร็วในการจับกุมคนร้ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่อเกิดเหตุขึ้น (2) เรื่อง ความรวดเร็วในการดำเนินคดี-ฟ้องร้องกับคนร้าย/ผู้ต้องหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (3) เรื่อง ความรู้ความสามารถในการจับกุมการดำเนินคดี-ฟ้องร้องคนร้าย/ผู้ต้องหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยบุคคล ปัจจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมกับความเชื่อมั่นในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนผู้ที่อาศัยในพื้นที่มรดกโลก นครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มประชาชนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ซึ่งส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 41-50 ปี มีกลุ่มอาชีพด้านการศึกษา โดยส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุดที่ระดับมัธยมต้น และด้านรายได้ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,001-10,000 บาท

2. ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่ง ได้แก่ อาชีพ รายได้ ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน ประสบการณ์การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม และประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมในการป้องกันอาชญากรรม มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามหรือความเชื่อมั่นในการป้องกันอาชญากรรมในด้านต่าง ๆ ทั้งทางด้านการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อการป้องกันอาชญากรรม และด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการป้องกันอาชญากรรมและด้านการบังคับใช้กฎหมายเพื่อการป้องกันอาชญากรรมในลักษณะหรือในเชิงของการมีอิทธิพล (Influencing) หรือการส่งผล (Effecting) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ <0.05 ตามลำดับ โดยปัจจัยดังกล่าวทำให้ความคิดเห็นหรือความเชื่อมั่นแตกต่างกันออกไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในแต่ละด้าน ซึ่งทำให้ทราบความเชื่อมั่นแบบกว้าง ๆ จากค่าเฉลี่ยในแต่ละข้อ ค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านจากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยแปลผลรวมของค่าความเชื่อมั่นทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อทำการวิเคราะห์ตามปัจจัยพบว่า ความเชื่อมั่นต่อการดำเนินการป้องกัน

ในแต่ละด้านเปลี่ยนแปลงไปจากแต่เดิมที่อยู่ในระดับปานกลาง (มองโดยภาพรวมซึ่งยังไม่ค่อยตึง) ได้เปลี่ยนเป็นระดับมาก ตามปัจจัยเหล่านี้

1) ด้านแรก ความเชื่อมั่นการป้องกันอาชญากรรมด้านสภาพแวดล้อมฯ สรุปว่าปัจจัยที่ส่งผลเหล่านี้ ได้แก่ การเคยร่วมกิจกรรมฯ กลุ่มว่างงาน กลุ่มอาชีพรับจ้าง และปัจจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม มีความสัมพันธ์กันกับความเชื่อมั่นการป้องกันอาชญากรรมด้านสภาพแวดล้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ <0.05 ซึ่งเมื่อดูจากภาพรวมพบว่าความเชื่อมั่นในการป้องกันอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อวิเคราะห์เป็นรายปัจจัยของระดับอิทธิพลที่ส่งผลของตัวแปรอิสระ พบว่าปัจจัยที่ส่งผล ได้แก่ การเคยเข้าร่วมกิจกรรม มีอิทธิพลที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 17 และกลุ่มว่างงานมีอิทธิพลที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 20 และกลุ่มอาชีพรับจ้าง มีอิทธิพลที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 19 ปัจจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม มีอิทธิพลที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 63 ซึ่งแปลความหมายจากกลุ่มตัวแปรอิสระนี้ได้ว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์การเคยเข้าร่วมกิจกรรมมาก มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านสภาพแวดล้อมในระดับมากที่สุด และกลุ่มว่างงาน มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านสภาพแวดล้อมในระดับมาก และกลุ่มอาชีพรับจ้าง มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านสภาพแวดล้อมในระดับปานกลาง และปัจจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมกลุ่มคนที่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมมาก มีระดับความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านสภาพแวดล้อมในระดับมาก

2) ด้านที่ 2 ความเชื่อมั่นการป้องกันอาชญากรรมด้านการมีส่วนร่วม สรุปว่าปัจจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมมีความสัมพันธ์กันกับความเชื่อมั่นการป้องกันอาชญากรรมด้านการมีส่วนร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ <0.05 ซึ่งเมื่อดูจากภาพรวมพบว่าความเชื่อมั่นในการป้องกันอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อวิเคราะห์เป็นรายปัจจัยของระดับอิทธิพลที่ส่งผลของตัวแปรอิสระ พบว่าไม่มีตัวแปรอิสระใดที่มีความสัมพันธ์นอกจากปัจจัยด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมที่มีอิทธิพลที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นถึง ร้อยละ 66 และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายกลุ่มพบว่า กลุ่มที่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมมาก มีระดับความเชื่อมั่นป้องกันอาชญากรรมด้านการมีส่วนร่วมในระดับมาก

3) ด้านที่ 3 ความเชื่อมั่นการป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมาย สรุปว่าปัจจัยที่ส่งผลเหล่านี้ ได้แก่ ปัจจัยด้านรายได้ การรับรู้ข่าวสารฯ การเคยเข้าร่วมกิจกรรมฯ กลุ่มว่างงาน กลุ่มอาชีพรับจ้าง กลุ่มอาชีพค้าขาย กลุ่มกำลังศึกษา กลุ่มรัฐวิสาหกิจ กลุ่มเกษตรกร และปัจจัยความหวาดกลัวอาชญากรรม มีความสัมพันธ์กันกับความเชื่อมั่นการป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ <0.05 ซึ่งเมื่อดูจากภาพรวมพบว่าความเชื่อมั่นในการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อวิเคราะห์เป็นรายปัจจัยของระดับอิทธิพลที่ส่งผลของตัวแปรอิสระ พบว่าปัจจัยที่ส่งผล ได้แก่ ปัจจัยด้านรายได้ มีอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 10 การรับรู้ข่าวสารฯ มีอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 9 การเคยเข้าร่วมกิจกรรมฯ มีอิทธิพลส่งผลต่อความ

เชื่อมั่น ร้อยละ 10 กลุ่มว่างงานมีอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่นร้อยละ 31 กลุ่มอาชีพรับจ้างมีอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 34 กลุ่มอาชีพค้าขายมีอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 31 กำลังศึกษาอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 16 และปัจจัยด้านกลุ่มอาชีพ เฉพาะกลุ่มรัฐวิสาหกิจ มีอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 9 และเฉพาะกลุ่มเกษตรกรมีอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 12 และปัจจัยความหวาดกลัวอาชญากรรมมีอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่น ร้อยละ 73 และเมื่อแปลความหมายจากกลุ่มตัวแปรอิสระนี้พบว่า ปัจจัยด้านรายได้กลุ่ม 15,000-20,000 บาท มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับมาก ปัจจัยด้านรายได้กลุ่ม 20,001-25,000 บาท มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับมาก และกลุ่มรับรู้ข่าวสารมาก มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับมาก และกลุ่มที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมฯ มาก มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับมากที่สุด และกลุ่มอาชีพโดยเฉพาะคนว่างงานมีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับมาก ส่วนกลุ่มอาชีพโดยเฉพาะกลุ่มอาชีพรับจ้างมีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับปานกลางเช่นกัน กลุ่มอาชีพโดยเฉพาะ กลุ่มอาชีพค้าขายมีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับปานกลาง และกลุ่มอาชีพโดยเฉพาะ กลุ่มกำลังศึกษาที่มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับมาก แต่กลุ่มอาชีพ โดยเฉพาะกลุ่มรัฐวิสาหกิจ มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับปานกลาง สำหรับกลุ่มอาชีพโดยเฉพาะ กลุ่มเกษตรกร มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับมากที่สุด และกลุ่มความหวาดกลัวอาชญากรรมมาก มีความเชื่อมั่นด้านป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับ มาก

ดังนั้น ความเชื่อมั่นทั้ง 3 ด้าน คือ ความเชื่อมั่นในด้านสภาพแวดล้อมฯ ด้านการมีส่วนร่วมฯ และด้านการบังคับใช้กฎหมายฯ มีความสัมพันธ์กับกับปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น และปรากฏการณ์เหล่านี้สามารถอธิบายเป็นตัวอย่างได้ดังนี้ เช่น กลุ่มอาชีพ โดยเฉพาะกลุ่มอาชีพที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ <0.05 ระบุว่า กลุ่มเกษตรกรมีความเชื่อมั่นในการป้องกันอาชญากรรมด้านการบังคับใช้กฎหมายในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 34.17$) และมีความสัมพันธ์ ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ <0.05 เมื่อเทียบกับกลุ่มอาชีพอื่น ๆ แต่กลุ่มเกษตรกรยังไม่มีอิทธิพลที่ส่งผลความเชื่อมั่นมากเท่ากับกลุ่มอาชีพรับจ้าง ($\bar{X} = 26.71$, $R^2 = 0.62$, $\beta = 0.34$) กลุ่มว่างงาน ($\bar{X} = 27.02$, $R^2 = 0.62$, $\beta = 0.31$) กลุ่มอาชีพค้าขาย ($\bar{X} = 27.09$, $R^2 = 0.62$, $\beta = 0.25$) ที่มีอิทธิพลที่ส่งผลด้านความเชื่อมั่นของการป้องกันฯ ด้านการบังคับใช้กฎหมาย ($R = 0.75$, $R^2 = 0.62$, $F = 33.99$, < 0.05)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย									t-value			p-value		
	Coefficient (B)			Beta (β)			S.E								
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3
อายุ	-0.36	-0.37	-0.34	-0.08	-0.11	-0.07	0.34	0.48	0.15	-1.05	-0.76	-2.26	0.29	0.45	0.02 *
รายได้	0.80	0.72	0.71	0.13	0.15	0.10	0.47	0.67	0.21	1.70	1.07	3.33	0.09	0.28	0.00 *
การรับรู้ข่าวสาร	0.56	0.33	0.38	0.14	0.11	0.09	0.30	0.43	0.14	1.84	0.77	2.74	0.07	0.44	0.01 *
การเคยเข้าร่วมกิจกรรม	0.68	0.38	0.45	0.17	0.12	0.10	0.31	0.45	0.14	2.18	0.86	3.23	0.03 *	0.39	0.00 *
ว่างงาน	3.13	2.49	5.35	0.20	0.20	0.31	1.20	1.72	0.54	2.60	1.45	9.87	0.01 *	0.15	0.00 *
กลุ่มอาชีพรับจ้าง	1.84	1.95	3.79	0.19	0.25	0.34	0.78	1.11	0.35	2.37	1.76	10.82	0.02 *	0.08	0.00 *
กลุ่มรับราชการ	0.29	0.67	3.19	0.01	0.02	0.08	2.71	3.87	1.22	0.11	0.17	2.62	0.92	0.86	0.01 *
กลุ่มอาชีพค้าขาย	1.74	1.87	3.46	0.14	0.19	0.25	0.97	1.38	0.43	1.80	1.36	7.97	0.07	0.18	0.00 *
กลุ่มกำลังศึกษา	2.14	3.24	4.50	0.09	0.16	0.16	1.94	2.77	0.87	1.10	1.17	5.16	0.27	0.24	0.00 *
กลุ่มรัฐวิสาหกิจ	-0.33	0.39	3.86	-0.01	0.01	0.09	2.90	4.14	1.30	-0.11	0.09	2.96	0.91	0.93	0.00 *
กลุ่มเกษตรกร	3.48	3.37	5.47	0.09	0.11	0.12	3.13	4.46	1.41	1.11	0.75	3.89	0.27	0.45	0.00 *
ความหวาดกลัว	0.45	0.38	0.59	0.63	0.66	0.73	0.06	0.08	0.03	8.05	4.75	23.50	0.00 *	0.00 *	0.00 *
ด้านสภาพแวดล้อม			R= 0.78 , R ² =0.61 , F = 32.09 , p-value < 0.05												
ด้านการมีส่วนร่วม			R= 0.79 , R ² =0.63 , F = 35.43 , p-value < 0.05												
ด้านการบังคับใช้กฎหมาย			R= 0.75 , R ² =0.62 , F = 33.99 , p-value < 0.05												

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ <0.05

ตารางที่ 2 การทดสอบความเชื่อมั่นในการป้องกันอาชญากรรมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อม ด้านการมีส่วนร่วม และด้านการบังคับใช้กฎหมายของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยทางด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางด้านความหวาดกลัวอาชญากรรมโดยการทดสอบแบบถดถอยพหุ (Multiple Regression)

6.สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่าในภาพรวมของสภาพปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อศึกษารายละเอียดเฉพาะด้านพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการบังคับใช้กฎหมายฯ พบว่า ปัญหาในระดับมาก ได้แก่ (1) เรื่อง ความรวดเร็วในการจับกุมคนร้ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่อเกิดเหตุขึ้น (2) เรื่อง ความรวดเร็วในการดำเนินคดี-ฟ้องร้องกับคนร้าย/ผู้ต้องหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (3) เรื่อง ความรู้ความสามารถในการจับกุม การดำเนินคดี-ฟ้องร้องคนร้าย/ผู้ต้องหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 สรุปได้ว่าปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยความหวาดกลัวอาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับความเชื่อมั่นในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ <0.05 โดยที่ปัจจัยความหวาดกลัวอาชญากรรมมีอิทธิพลสูงสุดต่อความเชื่อมั่นในการป้องกันอาชญากรรมทั้ง 3 ด้าน และรองลงมาคือปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มอาชีพ กลุ่มรายได้ ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน ประสบการณ์การรับรู้ข่าวสารทางด้านอาชญากรรม และประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมในการป้องกันอาชญากรรม โดยที่กลุ่มเกษตรกรมีระดับความเชื่อมั่นมากที่สุด

7.อภิปรายผลการวิจัย

1. ปัญหาของการจัดการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ฯ ถึงแม้ภาพรวมนั้นอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่จัดการได้ดีในระดับหนึ่งแต่ยังไม่ดีพอ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ลงพื้นที่เพื่อสังเกตอย่างมีส่วนร่วมรวมถึงพูดคุยกับประชาชนและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน สามารถแบ่งปัญหาออกเป็นรายด้านได้ดังนี้

1.1 ปัญหาด้านการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่มรดกโลกนั้นที่ยังเป็นปัญหา ไม่ว่าจะเป็นการจัดสถานที่ให้มีความรู้สึกลดภัย การจัดสภาพแวดล้อมที่ยังมีปัญหาด้านการจัดการขยะจนทำให้บางพื้นที่ดูเป็นกองขยะและเป็นแหล่งเสื่อมโทรมยังไม่เหมาะสมกับการเป็นมรดกโลก รวมถึงแสงสว่างตามทางหรือแม้แต่ตามตัวอาคารต่าง ๆ ยังไม่พอเพียง เช่น บริเวณบึงพระราม หรือ สวนสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ยังไม่พอเพียง เช่น บริเวณบึงพระราม หรือ สวนสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ พบว่าค่อนข้างเสื่อมโทรมมีกองขยะกระจายไปทั่ว ไฟส่องสว่างยังไม่เพียงพอส่งผลกับความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยรวมถึงกล้อง CCTV ที่ยังไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่เรื่องนี้สอดคล้องกับ สุพัตรา ขอมกระโทก (2562, หน้า 3) ได้ศึกษารูปแบบการจัดการความปลอดภัยปัญหาอาชญากรรม ศึกษาพบว่า ปัญหาอาชญากรรมสามารถเกิดจากสภาพแวดล้อมและการกลับมาก่อเหตุซ้ำ และได้เสนอถึงรูปแบบการจัดการความปลอดภัยว่าควรมีการใช้รูปแบบของการปรับสภาพแวดล้อมและเทคโนโลยีในการวางแผน ซึ่งในกรณีนี้แสดงว่าประชาชนให้ความสำคัญกับแหล่งมรดกโลกที่ถือว่าเป็นหน้าตาของประเทศและการจัดสภาพแวดล้อมนั้นถือว่าเป็นการตัดช่องโอกาสการเกิดอาชญากรรมตามทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรมอีกด้วย ดังนั้น การจัดการขยะเพื่อไม่ให้มรดกโลกดูเป็นแหล่งเสื่อมโทรม ควรตกแต่งสถานที่ให้โล่งโปร่งพร้อมทั้งติดตั้งแสงไฟให้เพียงพอเพื่อมองเห็นเหตุร้ายที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน และติดตั้งกล้อง CCTV ตามอาคาร

ทางเดิน จุดเสี่ยง จุดอันตราย ๑ ด้านการมีส่วนร่วมภาครัฐควรเชิญชวนชาวบ้านให้มาเป็นหุ้นส่วนในกิจกรรมที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในบริเวณพื้นที่มรดกโลก ด้านการบังคับใช้กฎหมายเพื่อความรวดเร็วในการเข้าจับกุมคนร้าย ทุกหน่วยงานควรมีการบูรณาการ การประสานงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมพบว่า ฝ่ายภาครัฐยังขาดการเชิญชวนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการออกทุนในการป้องกันอาชญากรรม ส่วนการเชิญชวนเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ และเหตุที่ประชาชนทั่วไปที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ฯ มองแค่ระดับปานกลาง แสดงว่ายังไม่เข้าถึงและครอบคลุมทุกกลุ่มทุกพื้นที่เท่าไร สอดคล้องกับ กันตภณ ศรีสุวรรณและสิริวิทย์ อิศโร (2562 หน้า 9) พบว่า การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ค่อยได้จัดกิจกรรมหรือเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็น วางแผน เสนอปัญหา และช่วยกันแก้ไขปัญหาเท่าที่ควรทำให้ประชาชนในชุมชนไม่มีส่วนร่วม ซึ่งบางครั้งอาจนำไปสู่การปฏิบัติงานที่ไม่สำเร็จเนื่องจากไม่ได้รับความร่วมมือจากประชาชน

1.3 ปัญหาด้านการบังคับใช้กฎหมายพบว่าเนื่องจากไม่ใช่เหตุซึ่งหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไม่สามารถจับกุมคนร้ายได้ในทันทีทันใดอีกทั้ง เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของกรมศิลปากรจะต้องรายงานตรงที่ศูนย์วิทยุก่อนแล้วจึงประสานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงทำให้การเข้าพื้นที่นั้นมิมีขั้นตอนและเป็นไปได้ช้า ซึ่งสอดคล้องกับระดับความคิดเห็นเป็นรายข้อของผู้นำชุมชน 20 คนที่ระบุว่า ความรวดเร็วในการจับกุมคนร้ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่อเกิดเหตุขึ้นเป็นปัญหาอยู่ในระดับมาก ซึ่งถือว่ายังไม่บรรลุตามยุทธศาสตร์สำนักงานตำรวจแห่งชาติที่กล่าวว่า การบังคับใช้กฎหมายนั้นต้องเป็นไปด้วยความถูกต้องรวดเร็ว เป็นธรรม การมีกฎหมายใช้บังคับแต่การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพ และจากการเข้าพื้นที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจยังล่าช้า จึงไม่สามารถจับกุมผู้ก่อเหตุได้ในทันทีทันใด เนื่องด้วยการประสานงานระหว่างหน่วยงานนั้นยังไม่ดีพอ ดังนั้นควรปรับปรุงด้านการประสานงานให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไม่ว่าเป็นของกรมศิลปากร หรือของเทศบาลควรมีการบูรณาการและประสานงานพร้อมร่วมมือซ้อมแผนร่วมกับตำรวจ อย่างน้อยทุก 3 เดือน เพื่อสร้างความมั่นใจและเป็นมาตรฐานการทำงานที่รัดกุมรวดเร็ว หากเกิดเหตุขึ้นในพื้นที่มรดกโลกฯ

2. จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุ พบว่าปัจจัยทางด้านความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม มีอิทธิพลที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในการดำเนินการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ทั้งสามด้านสูงมากกว่าปัจจัยอื่น ๆ ฉะนั้นในการพิจารณาความเชื่อมั่นต่อการดำเนินการในการป้องกันดังกล่าว ควรต้องให้ความสำคัญหรือเน้นย้ำไปที่ปัจจัยดังกล่าว โดยเฉพาะกลุ่มที่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมมากนั้นก็จะมีระดับความเชื่อมั่นสูง ด้วยเช่นกัน ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับอภิชาติ วงษ์ศรี (2560, หน้า 415) พบว่าด้านความเชื่อมั่น ด้านทัศนคติ ด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม และความพึงพอใจของประชาชนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกัน โดยที่ความหวาดกลัวอาชญากรรมอยู่ในระดับมาก และระดับความเชื่อมั่นของประชาชนอยู่ในระดับมากด้วยเช่นกัน โดยที่ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ กลุ่มอาชีพ กลุ่มรายได้ ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน ประสบการณ์การรับรู้ข่าวสารทางด้านอาชญากรรม และประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรม

ในการป้องกันอาชญากรรม มีอิทธิพลส่งผลต่อความเชื่อมั่นในระดับรองลงมา แสดงได้ว่าประชาชนที่หวาดกลัวอาชญากรรมในระดับมากนั้นมีความตื่นตัวพร้อมที่จะรับทราบข่าวสารและเข้าร่วมกิจกรรมด้านการป้องกันอาชญากรรม อีกทั้งกลุ่มเกษตรกรเป็นกลุ่มที่มีความเชื่อมั่นการป้องกันอาชญากรรมสูงที่สุดทั้ง 3 ด้านแสดงว่ากลุ่มเกษตรกรมีความผูกพันคลุกคลีกับเจ้าหน้าที่มากกว่ากลุ่มอื่น

8. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะ ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ควรจัดการขยะไม่ให้ดูเป็นแหล่งเสื่อมโทรม ตกแต่งสถานที่ให้โล่งโปร่งเพื่อสามารถเห็นเหตุร้ายได้อย่างชัดเจน ควรจัดไฟส่องสว่างให้เพียงพอ และติดตั้งกล้อง CCTV ตามอาคาร ทางเดิน จุดเสี่ยง จุดอับต่าง ๆ ด้านการมีส่วนร่วมภาครัฐควรเชิญชาวบ้านให้มาเป็นหุ้นส่วนในกิจกรรมที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในบริเวณพื้นที่มรดกโลก ด้านการบังคับใช้กฎหมายเพื่อความเร็วในการเข้าจับกุมคนร้ายเนื่องจากไม่ใช่เหตุซึ่งหน้าเจ้าหน้าที่จึงไม่สามารถเข้าควบคุมได้ทันที ดังนั้นทุกหน่วยงานควรมีการบูรณาการด้านการประสานงานการเข้าพื้นที่ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

9. บรรณานุกรม

กันตภณ ศรีสุวรรณ, สิริวิทย์ อิศโร. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อ

เจ้าหน้าที่ตำรวจสายปราบปราม กรณีศึกษา สถานีตำรวจนครบาลดุสิต. สารนิพนธ์ สาขารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

กลุ่มเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ สำนักบริหารกลาง กรมศิลปากร. (2564). รายงานจำนวนผู้เข้าใช้/เข้าชมหน่วยงานของกรมศิลปากร. ค้นเมื่อ 7 มกราคม 2564 จาก www.finearts.go.th/promotion.

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2562). รายงานภาวะเศรษฐกิจการท่องเที่ยว. ค้นเมื่อ 7 มกราคม 2564 จาก <https://www.mots.go.th/download/article>.

จิตรภาณุ สร้อยโสภณเจริญ. (2562). ความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง. ปัญหาพิเศษปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา: ชลบุรี. โชติ บดีรัฐ. (2561). วิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2549). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: วี.อินเตอร์ พริ้นท์.

นิมิต ชื่นสัน และศศิมล สุขบท. (2563). ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว ความผูกพันกับสถานที่ความพึงพอใจโดยรวม และความตั้งใจเชิงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวตะวันตกในจังหวัดภูเก็ต. จุฬาลงกรณ์ธุรกิจปริทัศน์, 42(163), 68-83.

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2531). **อาชญาวิทยา : สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม**. นครปฐม: โครงการตำรา โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

_____. (2545). **การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม : หลักทฤษฎีและมาตรการ**. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ

ปกาศิต เจริมรอด. (2563). การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในชุมชน เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.

วารสารวิชาการอยุธยาศึกษา, 12(1), 41.

พชร สันทัด, เชษฐ รัชดาพรธนาธิกุล. (2561). **ความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการจัดการความปลอดภัยของเมืองพัทยา**. ม.ป.ท.

ยงยุทธ อาจกมล. (2559). **การป้องกันอาชญากรรมและการดูแลความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะเมืองอยุธยา**. รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการปกครองสำหรับนักบริหาร, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุพัตรา ขอมกระโทก. (2562). **การจัดการความปลอดภัยปัญหาอาชญากรรมของสถานitäรรวจภูธรเมืองพัทยา : กรณีการศึกษาในเชิงการป้องกัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจัดการความปลอดภัย, โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2562). **ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561 – 2580 (ฉบับย่อ)**. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

อภิชาติ วงศรี. (2560). **ความสัมพันธ์ระหว่างธรรมาภิบาลกับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่บนขบวนรถของตำรวจรถไฟ**. วิทยานิพนธ์ คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

Piumsomboon, P. (2007). **Police Administration**. Bangkok: Odientstore. (In Thai).

Unwto. (2019). **WHY TOURISM?**. Research 4 January 2021, Retrieved from <https://www.unwto.org/why-tourism>.

UNESCO. (2019). **Historic City of Ayutthaya**. Research 4 January 2021, Retrieved from <https://whc.unesco.org/en/list/576/>.